

ΔΙΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟΥ Λ. ΜΟΥ

Ο ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Το μυστηριώδες φαινόμενο που έχει άναστατώσει όλκληρη την Εύρωπη)

τα ματωμένα σημάδια, σάν νάχουν γίνει από καρδιά.

Απ' τις πληγές αυτές τρέχει άφθονο, θερμό αίμα. Στις άρχές, δυσπιστούσαν πολλοί για τα φαινόμενα αυτά και θεωρούσαν τη νεαρά χωρική γιά καμιά άγνοια ή ύστερική. Άλλ' εξακριβώθηκε κατόπιν από άξιολόστους επιστήμονας, πνευματιστάς και γιατρούς, ότι τα σημάδια τών χειρών και τών ποδιών της Βαναρής είνε έντελώς αιώματα, δέν γίνονται δηλαδή με κανένα έξωτερικό μέσον, αλλά παρουσιάζονται έντελώς μόνα τους.

Γιά νά πισθούν γιά την αλήθεια τού παραδόξου αυτού φαινομένου, οι επιστήμονες στάθηκαν μερόνυχτα άγρυπνοι πλάι στο κρεβάτι της νέας.

Οι κάτοικοι τού χωριού της Τερέζας τιμούν την κόρη αυτή ως άγια και από διάφορα μέρη τού κόσμου ξεκινούν πλήθη πιστών, γιά νά την προσκυνήσουν.

Η νεαρά χωρική έξασκει μιά παράξενη γοητεία στους ανθρώπους που την πλησιάζουν. Πολλοί άρρωστοι και πρό πάντων όσοι ύποφέρουν από ψυχικά νοσήματα, γιατρέονται μόλις την αντικρίσουν.

Έξ άλλου μερικοί έπισκέπτα της, άπιμονα άπιστοι, όταν την είδαν, αισθάνθηκαν μιά άκατανίκητη ανάγκη νά γονατίσουν μπροστά της.

Ένας Έβραίος μάλοστα, ό οποίος πήγε στο σπίτι της, με την πρόθεση νά την ειρωνευθή, όταν την είδε, έννοιωσε έναν ανεξήγητο φόβο και έζήτησε νά γίνη χριστιανός.

Τόση είνε ή γοητεία που σκορπίζει γύρω της ή άπλη αυτή κόρη τού Βαναρικού χωριού. "Άς σημειωθεί ακόμα κ' αυτό :

Τήν ώρα που αναφαίνονται στα χέρια και στα πόδια της νέας τά σημάδια τών καρφιών, μονότι αισθάνεται δυνατούς πόνους, πέφτει σ' έκστασι, όραματίζεται άπόκοσμα όντα και μιλάει μιά άγνωστη, παράδοξη γλώσσα, την όποια οι σοφοί γλωσσολόγοι που την άκουσαν, λέγει ότι είνε ή Άραμαρική, ή γλώσσα δηλαδή, την όποια μιλούσε ό Χριστός.

Η νεαρά χωρική όλες τις άλλες ήμέρες της έβδομάδος, εκτός της Παρασκευής δηλαδή, δέν παρουσιάζει τίποτε τó άνωμαλο κ' αυτά τά στίγματα εξαφανίζονται από τ' άκρα της. Άλλ' επί έβδομάδες όλκληρης δέν τρέφεται παρά μόνο με νερό και με την ύστια της Άγίας Κοινωνίας τών καθολικών.

Παράδοξα κ' ανεξήγητα βέβαια όλα αυτά τά περιστατικά. Και τού κάκου οι μεγαλείτεροι σύγχρονοι επιστήμονες και σοφοί προσπαθούν νά τά εξηγήσουν. Μένουν κατέληκτοι κ' αυτοί μπροστά στο άλυτο μυστήριο.

Φαίνεται ότι άγνωστες δυνάμεις, τις όποιες δέν θά μπορούσαμε ποτέ ίσως νά καθορίσουμε, εκδηλώνονται με τόν παράδοξο αυτόν τρόπο.

Κάτι παρόμοιο συνέβη τó τελευταίο καλοκαίρι και στην Ίσπανία, στο Έξκιόζας.

Ένα βοάδν, δυό μικροί βοσκοί, ό Άντόνιο κ' ό Ανδρέας, ός ένας δέκα κ' ό άλλος όχτώ χρόνων, ώδηγόσαν τά κοπάδια τους άνάμεσα άπ' τά μονατήρια τού βουνού, σέ μιά κοιλάδα, όπου σινηθίζαν νά βοσκουν τά πρόβάτα τους.

Έξάρκα, στην καυτή ενός μονατηριού, τά δυό παιδιά σταμάτησαν θαμπωμένα. Μιά όπτασια προχωρούσε στον άέρα, ψηλά, λίγο πιο πάνω άπ' τά δέντρα. Ήταν μιά νέα γυναίκα φλωμενή, τυλιγμένη σέ λευκούς πέλους και γύρω στο μέτωπό της άγχιδοβολούσε ένα στεφάνν από άστέρια. Οι πέλοι της ήσαν άνοιχτοι λίγο επάνω άπ' τó στήθος της και μιά λόγχη φαινόταν νά διαπερνά την καρδιά της.

Κατατρομαγμένα τά δυό παιδιά, έτρεξαν γρήγορα στο πλησιέ-

στερο χωριό και διηγήθηκαν τί είδαν.

Άμέσως οι χωρικοί πήγαν σ' εκείνο τó μέρος και έπέστηκαν, ότι τά δυό τσοπανόπουλα είχαν πεί την αλήθεια.

Η όπτασια δέν είχε ακόμα εξαφανισθεί και την είδαν κ' οι ίδιοι.

Τήν άλλη μέρα, ήρωσαν ένα μεγάλο σταυρό στο στράφιμο τού μονατηριού αυτού και πλήθος άπειρο άρχισε νά συρρέη στον τόπο τού θαύματος.

Πολλοί έβλεπαν ακόμα την όπτασια, την όποια όνόμασαν «Η Παναγία τού Έξκιόζας».

Άπό ήμέρα σέ ήμέρα, οι προσκυνητά έπληθύνοντο και σήμερα πια τó μέρος εκείνο είνε ένας αληθινός τόπος λατρείας.

Όλ' αυτά, θά σήτε, δέν έχουν καμιά σχέση με τά μυστηριώδη στίγματα, κ' όμως, περιμένετε λίγο και θά ίδητε πως έχουν και μεγάλη σχέση μάλοστα.

Είχαμε ταξειδέψει στην Ίσπανία τó περασμένο καλοκαίρι κ' άκουσαμε νά μιλούν γιά τó θαύμα αυτό. Πήγαμε λοιπόν κ' έμεις στο έερο δάσος τού Έξκιόζας.

Έκει, στο στράφιμο ενός μονατηριού, λίγο πριν άπ' την κοιλάδα, είδαμε τόν μεγάλο σταυρό, σκεπασμένο σχεδόν όλκληρο από τ' άνθη που φέρουν οι πιστοί.

Ήταν άργά τó βοάδν. Πλήθος προσκυνητών διακρύβονταν μέσο στο ήμίφως. Άλλοι ήσαν γονατισμένοι κ' άλλοι όρθιοι. Όλοι όμως είχαν τά μάτια τους ήφωμένα και προσηλωμένα επίμονα σ' ένα σημείο. Μολαταύτα, λίγοι άπ' αυτούς έβλεπαν την όπτασια.

Ρωτήσαμε τότε έναν προσκυνητή γιά τó περίοφο φαινόμενο κ' αυτός μās έπε, δείχνοντάς μας μιά νεαρή κόρη :

— Βλέπετε την κόρη εκείνη; Είνε μιά φωτισμένη άπ' τή θεία χάρη. Βλέπει πάντα τή θεία όπτασια.

Κυτάξαμε προς τó μέρος, όπου μās έδειχνε ό προσκυνητής κ' είδαμε μιά νέα κόρη, ως δέκα έφτά χρόνων, γλωμή, άκίνητη, βυθισμένη σ' έκστασι.

— Ποιά είνε ή κόρη αυτή; ρωτήσαμε.

— Είνε ή Ραμόνα, μās έπε ό προσκυνητής. Άπό την πρώτη φορά που ήρθε εδώ, βλέπει την Άγία Παρθένα. Είνε όμως τώρα μερικές ήμέρες που γίνεται κ' ένα άλλο θαύμα. Τά χέρια της Ραμόνας πληγώνονται και ματώνουν, όπως τά χέρια τού Χριστού, όταν τόν σταυρώσανε.

Έκείνη τή στιγμή, ή Ραμόνα μίλησε μέσα στην έκστασί της και έπε :

— Μάλοστα, Παναγία μου !... Είνε πολλοί άπιστοι εδώ. Και θέλεις νά τους κάλης νά πιστέψουν κ' ένα θαύμα. Κάνε τó λοιπόν άπόψε κιόλας τó θαύμα σου...

Συγχρόνος ή νέα κόρη γονάτισε κάτω, με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος, κ' έδειχνε μεγάλη άνησυχία. Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε. Φαινόταν πως άνέναν με μεγάλη δυσκολία. Στο φως τών λαμπάδων που είχαν ανάψει οι πιστοί, τó γλωμό της πρόσωπο φάνταζε κατακόκκινο. Έξάρκα, ή νέα άρρησε μιά δυνατή κραυγή κ' έπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

Άμέσως έτρεξαν κοντά της και είδαν στα χέρια της σημάδια, απαράλλαχτα σάν νά είχαν γίνει από καρδιά. Άπ' τά σημάδια αυτά έτρεχε άφθονο αίμα.

Όλοι οι προσκυνητά ώρμησαν προς τή νέα και προσπαθούσαν νά την άγγίσουν, νά κόψουν ένα κομμάτι άπ' τó φρόματί της, νά βρξούν τά μαντήλια τους στο αίμα της.

Σέ κάποιον γιατρό, ό οποίος θέλησε νά την περιουτηθή, ή Ραμόνα έπε, ότι δέν ύπόφερε καθόλου κ' ότι ήταν άπειναντίας πολύ εύτιχη.

Δέν ήταν βέβαια δυνατόν νά πλησιάσουμε τή Ραμόνα μέσα σ' εκείνο τó ξαλλό από θρησκευτικό φανατισμό πλήθος.

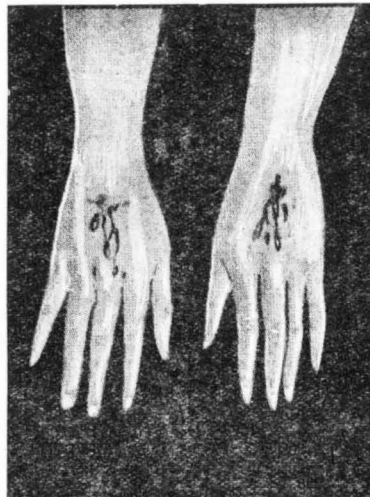
Ρωτήσαμε που είνε τó σπίτι της νέας και μās είπαν, ότι μένει σ' ένα χωριό, μερικές ώρες μακριά, στο Μπεζάμ.

Ένα άπόγευμα πήγαμε στο Μπεζάμ. Δέν δυσκολευτήκαμε καθόλου νά βρούμε τó σπίτι της Ραμόνας, ή όποια είχε γίνει ήδη διάσημη σ' όλη την Ίσπανία.

Όλοι τά χείλη πρόφεραν με σεβασμό τ' όνομά της. Άλλοι την έθαύμαζαν κ' άλλοι πάλι ζήλευαν την άγία της δόξα.

Τό γραφουμε αυτό τó τελευταίο, γιάτι μερικοί πατριώτες της Ραμόνας μās είπαν :

— Η Ραμόνα; Χά! χά! Αυτή έτρεχε κάθε βοάδν στους χορούς και μεθοσκοπούσε μ' όλα τ' άγόνια τού χωριού, Είνε πολύ παράξενο

Τά σημαδεμένα κ' αίματομένα χέρια της Ίσπανίδος χωρικής Ραμόνας.

πώς διάλεξε αυτήν ή Παρθένα για να κάνει το θαύμα της... — Θυμηθήτε τή Μαρία τή Μαγδαληνή, είπαμε έμεις. Κι' αυτή ήταν άμαρτωλή κι' όμως σ' αυτή πρωτοφανερώθηκε ό Χριστός, μόλις άναστήθηκε.

Είχαμε τήν εύτυχία τέλος να μās δεχτή ή Ραμόνα στο σπίτι της. Είπε μιά κόρη ύψηλή, καλοκαίωμένη, άμορφη, με κάποις άδρά χαρακτηριστικά. Τά μαλλιά της είνε μαύρα, τό μέτωπό της πλατύ, τά μάτια της μοιάζουν σαν χρυσά. Τό στόμα της έχει σχήμα τόξου, τά μάγουλά της είνε ρόδινα.

Είν' αλήθεια, ότι δέν μοιάζει καθόλου στην εμφάνισι με τή Βαυαρή χωρική, ή όποια, καθώς λένε, είνε ύπερ τό δέν άδύνατη και χλωμή.

Μ' εύγένεια και μ' αλόγτητα ή Ραμόνα μās διηγήθηκε τήν φανμαστή της περιπέτεια.

— Είδα, μās ελετε, τήν Άγία Παρθένα, από τήν πρώτη φορά που πήγα στο Έξωόζας. Κι' ένα βράδυ τήν είδα άρματωμένη με μιά πύρινη λόγχι. Ήρθε κοντά μου, μου ελετε ότι θα κάνει κάποιο θαύμα για να πιστέψουν οι άπιστοι και μου άγγισε τά χέρια με τήν λόγχι, μα δέν έννοιωσα κανένα πόνο. Ύστερα μόνο είδα τīs πληγές μου και τό αίμα που έτρεχε άπ' αυτές. Κι' από τότε, όταν πηγαίνω στο Έξωόζας, τό θαύμα επαναλαμβάνεται. Κι' αυτό γίνεται μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. Κι' έτσι όλοι πείθονται, ότι δέν μεσολαβεί κανένας δόλος. Γιατί και τώρα ακόμα, είνε πολλοί που δέν πιστεύουν και λένε, ότι εγώ μόνη μου μ' ένα ξηρόφι κόβω τά χέρια μου. Μα πώς είνε δυνατόν να τό κάνω αυτό, αφού τόσα μάτια με παρακολουθούν; Λένε ακόμα να τό μένα, ότι δέν είμαι άξια για να μου φανερώναται ή Παναγία. Γιατί; Δέν έχω κάνει κανό τί κανένα, μόνο που αγαπούσα τīs διασευδάσεις. Τώρα όμως θ' άπερωσθώ όλόκληρη στο Θεό. Αυτά τά χέρια θα κάνουν μόνον έλεημοσύνες. Δέν θα τά έγγισουν ποτέ άλλα ανθρώπινα χέρια.

Και μās έδειξε τά όρμια της χέρια, στα όποια ήσαν ακόμα ζωηρά άποτισσιμένα τά ίχνη των πληγών.

Αυτά είδαμε με τά μάτια μας κι' αυτά άκούσαμε με τ' αυτιά μας.

Παράδοξα φαινόμενα δλ' αυτά, αλλά πραγματικά.

Τι να συνέθη άραγε; Δυνατή αϊθυποβολή, παράξενες ένδηλώσεις ύπερκομής θρησκομμανίας;

'Αλλ' άν ή Βαυαρή χωρική ήταν πάντα πολδ εύλαβής, ή Ραμόνα ήταν ένα ζωηρό κορίτσι, που άγαπούσε τά γλέντια και είχε πάει στο Έξωόζας, όχι από εύλάβεια, άλλ' από περιέργεια, όπως μās ελεπε κι' ή ίδια.

Πολδ πριν άπ' τīs δυο αυτές γυναίκες, τό παράδοξο φαινόμενο του αυτοστιγματισμού είχε φανερωθεί στα χέρια του Άγίου Φραγκίσκου της Ασίζης.

Η εικόνας του Άγίου αυτού τον παριστάνουν γονατιστό μπροστά στον Έσταυρωμένο. Από τά κερφομένα χέρια του Χριστού βγαίνουν φεγγοβόλες άχτιδες, ή όποιες πηγαινουν κατ' εΐθεϊαν και διαπερνούν τīs παλάμες του Άγίου Φραγκίσκου, καθώς αυτός έχει άνοιχτά τά χέρια του σε δέση.

Ίσως μιά μέρα οι άνθρωποι μπορούσαν να διεκρινίσουν κι' αυτό τό μυστήριο. Προς τό παρόν όμως δέν μπορούν να τό έξηγήσουν. Και μένει μυστήριο σκοτεινό κι' άνεξερενήτο...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει ναχετε άπόλυτη πεποίθησι, ότι άναζητώντας τήν αλήθεια και λέγοντας με ειλικρίνεια τή γνώμη σας, προσφέρετε τήν καλύτερη ύπηρεσία στην ανθρωπότητα. Ε. Ρε ν ά ν

Η άγάπη κι' ή σεΐφεις του έργάτου πρέπει ναχουν για μās περισσότερο άξια άπ' τήν εργασία του. Γιατί ή εργασία του δέν μπορεί παρά να είνε άτελής, ή σεΐφεις του όμως κι' ή άγάπη του καμιά φορά είνε άληθινές και βιωτές. Ρ ά σ κ ι ν

Όταν σοκταίνε ό πόνος μας και λόγια πειά δέ βρϊσκει κορυφωμει με τήν καρδιά και να σχιστή της λέγει. Σ α ί ξ η η ρ

Η άλαζονεία ενός ανθρώπου, ένα μόνον άνθρωπο μπορεί ν' άφανίση. Η φανδότης όμως ενός πολιτεύματος φθείρει τά ήθη όλων των πολιτών. Α δ. Κο ρ α η ς

Ένα νεανικό πρόσωπο άνάμεσα σε άλλα γερασμένα, μοιάζει με τήν άχτίνα του πρωινού ήλιου άνάμεσα στα έρεπια. Β. Ο δ γ κ ω

Τό να επικαλείται κανείς τīs κακές πράξεις κάποιου άλλου για να δικαιολογή τīs δικές του, είνε τό ίδιο σαν να καθαρίζεται με λάσπη. Π ε τ ρ ι σ ι δ έ ν

Έκεινος που κάνει τό καθήκον του είνε δίκαιος. Έκεινος όμως που κάνει περισσότερο άπ' όσα του επιβάλλει τό καθήκον του, είνε ήρος. Μ π ο σ ο υ β ε

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί ποντικοί, οί τρομερότεροι έχθροι των... έλεφάντων. Ψάρια που τραγουδεύν, όπως τά τζίτζικια. Η πρωίνες συναυλίες τους στην επιφάνεια της θαλάσσης. Τι λέει ένας Γερμανός επιστήμων για τους κοκκινετριχίδες. Η ανθρωπομοσίες των αρχαίων Αιγυπτίων στο θεοποιημένο Νείλο, κ.τ.λ.

Όπως έχει παρατηρηθεί σε πολλά θηριοτροφεία, ό έλεφας, τίποτε άλλο δέν φοβάται τόσο πολδ, όσο τον... ποντικό! Ένας μικροσκοπικός ποντικός μπορεί να προκαλέση στον τεράστιο έλεφанта τέτοιο πανικό και τέτοιο τρόμο, όσο κανένα άλλο ζώο.

Όταν ό έλεφας αντίληφθει να μπαίνει στο κλουβί του ποντικός, άμέσως κρυφείται από έναν άκατανήκτο και άσυγκράτητο φόβο. Άρχίζει να μουγγρίζει άπελπισμένα, να χτυπά με τήν προσοκίδα του τον άέρα και να τρέμη σύγκομος. Χρειάζεται δε κατόπαν ώρες όλόκληρες για να συνέλθη.

Αυτό που φοβάται προδ πάντων ό έλεφας, είνε μήπως ό ποντικός τρυπώσει μέσα στην προσοκίδα του, άπ' τήν όποια είνε δυσκολώτατο να ξεναβγή κατόπαν.

Άναφέρονται μάλιστα παραδείγματα έλεφάντων, στον όποιον τήν προσοκίδα τρύπωσαν ποντικοί κι' όί όποιοι ψόφησαν από μόλυνσι.

Όταν λέμε για έναν λιγόλογο άνθρωπο πώς είνε «άφρονος ως ίχθύς», λέφουμε έξο, νομίζοντας πώς κυριολεκτούμε. Γιατί είνε έξασκευμένο, ότι ύπάρχουν ψάρια που έχουν φρονή.

Τό πράγμα θα φανή, φυσικά, πολδ παράδοξο, γιατί όλοι μας ξεόουμε, ότι τά ψάρια δέν έχουν πνεύμονας, για ναχουν και φωνή. Άλλά είνε γνωστόν, ότι σθε ό τζίτζικας έχει πνεύμονας κι' εν τούτοις αυτό δέν τον έμποδίζει να ξελαργγγιάζεται, τραγουδώντας όλόκληρο καλοκαίρι.

Πώς λοιπόν κατορθώνει, χωρίς πνεύμονας τό τζίτζικι να τραγουδά; Άπλούστατα, χωρίς στα ήχητικά τήματα, τά όποια έχει κατόπαν άπ' τό στήθος του και τά όποια όταν θέλει να τραγουδήση, πάλλονται ρυθμικά, δημιουργώντας έτσι τον ήχο.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τά... κροφνητά ψάρια, τά όποια άφρονούν στις Ίνδικές θαλάσσης.

Τά ψάρια αυτά άνεβαίνουν κάθε πρωί στην επιφάνεια της θαλάσσης κι' εκεί αρχίζουν τό λάλημα τους, που κρατάνε ώρες όλόκληρες.

Τό περίεργο πρωινό αυτό τραγουδι τους —άν μπορεί να όνομασθί έτσι— δέν είνε συνεχές, άλλ' άποτελείται από πλήθος διακεκομμένων μελωδικών ήχων, που μοιάζουν με τον ήχο που βγάζει ένα σιδερένιο άντικείμενο όταν τό σέρνει κανείς επάνω σε γυαλί!

Οί κοκκινετριχίδες βρήκαν τον ένθερμο ύποστηρικτή τους στο πρόσωπο ενός συγχρόνου Γερμανού φυσιόλογου, ό όποιος άποδίδει τό κόκαλο χρδμα των τριχών στην ύπαρξη αφθόνου σιδήρου μέσα στο αίμα.

«Οί άνθρωποι με τά κόκκινα μαλλιά, —λέγει ό Γερμανός δόκτωρ— κατά κανόνα είνε ρωμαλεότεροι, εφροσότεροι και πιο εύάσθητοι άπ' αυτούς που έχουν μαύρα ή άκαθόριστου χρώματος μαλλιά. Τά αίτια που κάνουν τīs τριχες κόκκινες είνε τά ίδια μ' εκείνα που έξασφαλίζουν στο άτομο τήν ύπερβολική ζωτικότητα, τήν ελαστικότητα και τήν πληθωρική ήγεια.

Η αφθονία του σιδήρου που ύπάρχει μέσα στο αίμα των κοκκινετριχιδων δίνει ακόμα μιά ξεχωριστή λευκότητα και άδρότητα στην επιδερμίδα τους.

Η παράδοξις λέει, ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι έφρχαν κάθε χρόνο ως θυσία στον ποταμό Νείλο, τον όποιο είχαν θεοποιήσει, μιά όρραια παρθένα, για να έξασφαλίσουν έτσι τήν έννοιά του και τīs εύεργετικές πλημμύρες του. «Η Νύφη του Νείλου», όπως όνομαζόταν ή θυσιαζόμενη νέα, παρουσιάζεταν από τής θυσίας της άπ' τους Ιερείς στο λαό για να τον άποχωρητήση. Κατόπαν κατέβαινε, στεφανωμένη με άνθη, τά σκαλοπάτια του ναού που ήταν κοντά στις όχθες του Νείλου και επιβιβάζεταν στην ίερη βάρκα, ή όποια τήν μετέφερε ως τή μέση του ποταμού. Έκει, οι Ιερείς που τή συνώδευαν, τή γδύνανε και τή ρίχνανε στις άγκάλες του θεού, δηλαδή στο ποτάμι.

Σε παλαιότερες εποχές, ή δυστυχισμένη νέα, ή όποια συνήθως δέν ήξερε να κολιμά, πνιγόταν. Άργότερα όμως, συγχρόνως μ' αυτή, έφερτε στο ποτάμι ένας εύρωστος νέος, ως άντιπρόσωπος του θεού Νείλου, ό όποιος τήν έσωζε και κατόπαν τήν παντρεύεταν.

